

κατὴν τὴν παράθεσιν τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς τοῦ Κ. Πινέλλη, καὶ τινων εἰκόνων αἰτίνας· παριστῶσιν ἀνθρώπους καὶ κτηνὰ τῆς νέας χώρας.

« Περιελθὼν μέγα μέρος τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας καὶ ἐπισκεφθεὶς τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν, μετέβην χάριν ἐπιστημονικῶν ἐξετάσεων εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀμερικὴν, ὅπου διέτριψα ποῖα κατὰ συνήθειαν ἔτη, ἐξερευνήσας ἐπιμελῶς ὅλην τὴν μετὰ τὸ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Πανάμα καὶ τῆς Τσουαντεπίκ χώραν. Εἰς τὴν ἀκριβὴ δὲ ταύτην ἐξέτασιν ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις τόπου ὅπως ἀγνώστου τοῖς γεωγράφοις.

« Ἐάν ἄλλος τις πρὸ ἐμοῦ δὲν ἐπισκέφθῃ τὸν τόπον τοῦτον, τοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ ἀκαθέκτου μίσους τὸ ὅποιον τρέφουσιν οἱ κάτοικοι αὐτοῦ κατὰ τῆς φυλῆς τῶν λευκῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς κατα-

Ευσιαστήριον ἐντὸς Ἰάσους.

κτήσεως, ὅτε οἱ Ἰσπανοὶ ἔφερον ἀπηνῶς πανταχοῦ πυρὸς καὶ σιδήρου.

« Τὸ περιεργότερον μέρος τοῦ τόπου τοῦτου, τὸ ὅποιον ἔχει 16,000 λευγῶν ἐπιφάνειαν, κεῖται πρὸς τὴν Μεξικὴν, κατὰ τὴν ἐπικράτειαν Σιαπάς. Διατρέχεται δὲ ὑπὸ πλῆθος ποταμῶν καὶ ῥυάκων, καὶ ὡς ἡ Ἑλβετία διακόπτεται ὑπὸ ὄρεων ὑψηλῶν. Τὸ δὲ ἔδαφος καλύπτεται ὑπὸ πολυαριθμῶν ἐρειπίων.

« Αἱ γεωγραφικαὶ ἐταιρίαι τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Νεοδωράκου ὠμίλησαν ἤδη περὶ τῆς Κοπανακούστης καὶ τῆς Οὐστούτης, περὶ ὧν ἔγραψα πρῶτος πρὸς αὐτάς· ἀλλὰ, πλὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν λειψάνων πολιτισμοῦ ἀξιολόγου τῶν καλυπτόντων τὸ ἔδαφος τῶν δύο τοῦτων πόλεων, δύναμαι νὰ προσθίσω ἔτι ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ πόλεις.

« Τὰ πολυαριθμὰ θεοκάλη ἢ μνημεῖα τῶν ἀρχαίων πολιτιστῶν καὶ τῶν οἰκηγεμένων αὐτῶν, σώζονται ἔτι τμητὰ ἱερογλυφικὰ καὶ ἀρχαῖα γλῶσσαι.

« Εἶδον ἀπορῶν καὶ θαυμάζων τάρους βασιλέων· σαρκοράγους, πύργους, ἐρείπια πελατίων, ὠραία μωσαϊκά, ὑδραγωγεῖα, καὶ πύργους τετραγώνους μονολίθους ἐκ πορφυρίτου καὶ ἰάσπιδος. Τὸ κάλλος τῶν ἐρειπίων τούτων εἶναι ἀπαραικτόν.

« Ἐάν ὁ περιηγητὴς ἀγνοῇ τὴν γλῶσσαν τῶν διαφόρων τοῦτων ἀρχαίων φυλῶν, καὶ τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Μάγια, τῶν Ζαποτέκων καὶ τῶν Ἰσπανῶν, ὑπολαμβάνει ὅτι δὲν ὑπάρχει τι ἀξιόλογον εἰς τὰ πλοῦτια ταῦτα ἐρείπια. Ἀπαιτεῖται δὲ μᾶλλον τῶν Ἰσπανικῶν ἡ γνώσις, διότι δι' αὐτῶν ἀνεγνώρισα πλῆθος εἰδῶλων, οἷα τῶν θεῶν Ἀμίθι, Τοράγγα, Ξενταί, Ξίκα, Κανού, τοῦ ἰχθύος Νάτσια, καὶ τοῦ περὶ τὰς πέτρας ἐφ' ὧν ἐγίνοντο θυσίαι ἐλισσομένου Μεγάλου ὄφεως.

« Οἱ Ἰνδοὶ οἱ καλούμενοι Μάγια, Ζαποτέκοι καὶ Ἀσκανδόνοι, φυλαὶ ἐμπεριπόλεμοι, κατοικοῦσιν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἀνάγκη δέ, ὅπως ὑπάγῃ τις πρὸς αὐτούς, νὰ γνωρίσῃ τὴν γλῶσσάν των, νὰ ἔχῃ βαθεῖαν γνώσιν τῆς στρατιωτικῆς, τῆς ἱππασίης, τῆς χημαίας, τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς ὀρυκτολογίας, διότι τότε μόνον τιμᾶται ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων, καὶ εὐκρινεῖται κατὰ τὴν συλλογὴν εἰδήσεων περὶ τῶν πολυαριθμῶν μυστηρίων τῶν φυτῶν καὶ τῶν ὀρυκτῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΕΜΠΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 238, καὶ 239.)

—ooo—

— Οὗτε ὁ βασιλεὺς, ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν, δὲν ἤμπορεῖ πλέον νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ. Πρέπει νὰ περιμένῃ ἕνα μῆνα ἀκόμη, νὰ δικασθῇ, καὶ ἢ νὰ ἀθωωθῇ ἢ νὰ καταδικασθῇ. Ἡμπορεῖτε τότε ἂν θέλατε νὰ παραιτηθῆτε τῆς κατηγορίας ἢ νὰ ὁμολογήσατε τὴν ἀπάτην σας. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν δευτέραν περίστασιν ὁ κατηγορούμενος, εἰναι ἀθῶος, δὲν θὰ λείψῃ νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν ὅχι μόνον διὰ τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον διέτρεξεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὄνειδος τὸ ὅποιον προσήρθη εἰς τὸ ὄνομά του. Ἐάν μάλιστα θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ, ἤμπορεῖ νὰ ἐγκαλέσῃ καὶ σὰς καὶ τοὺς ἀνθρώπους σας ἐπὶ ψευδῇ καταμηνύσει.

Ὁ ἄλλοις ἤκουσε ταῦτα ἐμδρόντως.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ περιμένω νὰ με ἐγκαλέσῃ· πληρώνω ἀπὸ τώρα ὅ,τι θέλετε. Σημ-βουλεύσατέ με.

— Ἀν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ δικηγόρος, οὔτε τὴν τέσπν βίαν οὔτε τὸν φόβον σας· διὰ τί ; . . .

— Μία περίστασις, ὅπως διόλου ἀπρόβλεπτος, μετέλλαξε τὸ ζήτημα· τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ μείνουν ὅπως εἶναι σήμερον. ἔχω τοὺς λόγους μου, λόγους ἰσχυροὺς, καὶ ἀδιάφθορον διὰ τὸ ποτὶν τῶν χρημάτων τὰ ὅποια ἀπαιτοῦνται· φθίνει καὶ τὸ τέλος.

— Τό κατ' ἐμέ, εἰν ἔμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ νέου καὶ ἡσθάνομαι τὴν ἀθωότητά μου, πρῶτον μὲν θὰ ἐφρόντιζα νὰ ἀποδειχθῇ δικαστικῶς καὶ ἔπειτα θὰ σὰς ἐκατηγόρουν ἐπὶ συκοφαντίᾳ.

— Ἄ! θὰ μ' ἐκατηγορεῖτε ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ὑπετονθόρουσεν ὁ Ἄλλορυ, ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ ὁποίου ἔρρεον σταγόνες ἰδρώτος.

— Ἀναμφισβόλως· ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ! . . .

— Εἰς τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος σκωθεὶς μὲ ὀρμητὴν! Ἄς κάμῃ ὅ, τι θέλει· τὸν προκαλῶ! . .

Μετὰ ταῦτα ἐψιθύρισε λόγους ἀσυναρτήτους, ἀπὸ δὲ τὰς συγκεχυμέναις ἀπαντήσεως τοῦ ἐπέισθη ὁ δικηγόρος ὅτι ὁ ἀληθὴς ἐνοχος ἦτο ὁ πελάτης του· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ὑποθέσεις τοῦ Ἄλλορυ ἦσαν σημαντικαὶ, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν εἰσόδημα τοῦ δικηγόρου ἄξιον πολλοῦ λόγου, δὲν ᾔχθισε νὰ δυσχερστηθῇ μὲ ἄνθρωπον τὸσφ ἐπωφελεῖ.

Ὁ δὲ ταλαίπωρος Ἐλλιοτ, τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον κατέστρεφεν ἡ συκοφαντία τοῦ Ἄλλορυ, ἀνέμενε καρτερικῶς τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, ἀπόφασιν ἔχων νὰ παλαίσῃ γενναίως πρὸς τὴν τύχην του, καὶ νὰ μὴ λάθῃ μηδενὸς εἶδους συγκοινωνίαν μὲ τὴν Μαρίαν. Ὁ ἀθλιος! δὲν εἶχεν οὔτε στήριγμα, οὔτε σύμβουλον, βοήθειαν δὲ ἐπροσδόκῃ ἀπὸ μόνον τὸν Θεόν. Ἡ δὲ Μαρία, μετὰ ὀκταήμερον πυρετόν, ἠναγκάσθη νὰ δέχεται καὶ πάλιν τὸν λῶρδον Σκάμπλετ, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀποθαρρύνθῃ. Ἀπέκρουε μὲν μὲ ὑπερηφάνειαν τὰς προτάσεις του, καὶ εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν της ἐπρόσθεσε καὶ κατὰφρόνησιν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, συνενοηθεὶς πρῶτον μετὰ τοῦ πατρὸς της, ἤλθε νὰ προσφέρῃ αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν του. Πολλάκις ὁ Ἄλλορυ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν κόρην του, καὶ θέλων ἴσως νὰ καταμετρήσῃ μόνος τὸ βάθος τῆς πληγῆς της, ἀνέφερεν ἔμπροσθέν της τὸ ὄνομα τοῦ θύματός του. Ἀλλ' ὅλα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐξάπτωσιν ἔτι μᾶλλον τὸ πάθος τῆς Μαρίας, ν' αὐξάνωσι τὴν πρὸς τὸν δυστυχῆ συμπαθεῖάν της, καὶ μέχρις ἐνθουσιασμοῦ νὰ ἀνυψώωσι τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας της. Τέλος πάντων ἤλθεν ἡ κρίσιμος ἡμέρα, ὅτε φόβον ἔχων εἰς τὴν καρδίαν καὶ τύψιν εἰς τὴν συνείδησιν ὁ Ἄλλορυ, περίλαβεν εἰς τὴν αἰμαζάν του τὸν ἐντιμον κήμητα Σκάμπλετ, τὸν συνένοχον τοῦτον καὶ φίλον του, καὶ μετέβη εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ ὑπερβολικὴ τοῦ ὠχρότης κατέπληξεν ὅλους τοὺς περιεστώτας, τὸ δὲ πρόσωπόν του συνεστᾶλη καὶ ἠλλοιώθη ὅτε εἶδε τὴν ἰσχνότητα καὶ τὴν κατάρσειν τοῦ νέου Ἐλλιοτ. Καὶ εἰ καὶ ἐπροσπάθει νὰ συνδιαλέγεται μὲ τὸν λῶρδον Σκάμπλετ καὶ νὰ φάνεταί εὐθυμος, αἱ χειρονομίαι ὅμως καὶ οἱ λόγοι ἐπρόδιδον τοὺς φόβους του· ψυχὴ ἐνοχος καὶ ποταπή, ἐξευτελιζομένη καὶ τρέμουσα πρὸ τῆς ἀθώας καὶ καθαρᾶς ψυχῆς τὴν ὁποίαν εἶχε θυσιάσει! Ἡ ὑπόθεσις συνεζητήθη ἀνευ οὐλοῦ δικηγόρων, ὥστε ἡ κατηγορία οὔτε ὑπεστηρίχθη, ἀλλ' οὔτε ἀπεκρούσθη· μόνον μαρτυρεῖται ἠκούσθησαν καὶ αὐτὰς ἔμενε νὰ σταθῇσιν τὸ δικαστήριον. Ὅτε ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Ἄλλορυ, οἱ δισταγμοί, ὁ τρόμος τοῦ ἀπεκάλυψαν

τὴν ἐσωτερικὴν παραγῆν του. Καὶ ἐπέτρεψε μὲν αὐτῷ ὁ πρόεδρος νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' οἱ λόγοι του ὑπῆρξαν ὅλως ἀσυνάρτητοι.

Μετὰ πεντήκοντα λεπτά τῆς ὥρας ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, καὶ οἱ ὀρκωτοί, προτρέψαντες αὐτοὺς τοῦ προέδρου, οὐ μόνον ἀπέλυσαν τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ καὶ διεκήρυξαν ὅτι ἡ κατηγορία ἦτο ὅλως ἐπίβουλος, ὑπαγορευθεῖσα ὑπὸ βδελυρωτάτης αἰσχροπότητος.

— Λοιπὸν! ἀνερώνησεν ὁ Ἐλλιοτ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ἀποφάσεως, καμμίς κηλὶς δὲν ἀμαυρώνει τὸ ὄνομά μου. . . καμμία.

— Καμμία, ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος.

— Καὶ ἂν θέλω, ἔμπορῶ νὰ καταδιώξω καὶ νὰ παραδώσω εἰς τὴν ἀυστηρότητα τοῦ νόμου ἐκεῖνους, τῶν ὁποίων ἡ ἀπὸκλινθεὶς συνωμοσία μ' ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐπροσπάθησε νὰ μὲ στιγματίσῃ;

— Ἀναμφισβόλως· ἀποδείξατε ὅτι ἡ συκοφαντία ἐζημιώσε καὶ τὰ συμφέροντα καὶ τὴν τιμὴν σας, καὶ ὁ νόμος θὰ σὰς ὑπερασπισθῇ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἐλλιοτ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἄλλορυ βλέμμα τὸσφ βαρὺ, τὸσφ μακρόν, τὸσφ φλογερὸν καὶ τὸσφ καταπρονητικόν, ὥστε τὸ αἷμα ἀναβάν διὰ μιᾶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνόχου, τὸν κατέστησεν ὀλοκόκκινον.

— Ἐλᾶτε, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ πρὸς τὸν Ἐλλιοτ ἀνοίξας τὴν σιδηρότεκτον θύραν, τὴν διαχωρίζουσιν τοὺς ἐλευθέρους ἀπὸ τοὺς δούλους τῆς ποινῆς καὶ τῆς κατηγορίας· ἐλᾶτε, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐνταμωθῶμεν πλέον.

— Ἐλπίζω, ἀνέκραξεν ὁ Ἐλλιοτ ἐξελθὼν.

Γνωστὸν ὅτι ὁ ἐλεύθερος ἀὴρ φέρει ἀποτέλεσμα μέθης εἰς τὸν ἐξερχόμενον τῆς φυλακῆς. Διὸ καὶ ὁ Ἐλλιοτ ἐκλονεῖτο βαδίζων, καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀγνοῶν ποῦ ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ, ποῖον ἦτο τὸ μέλλον του· ἀλλ' αἰφνης εὗρέθη ἔμπροσθεν γυναικὸς κακλυομένης, ἥτις εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Εὐγένιε! ἀγαπητέ μου Εὐγένιε!

Ἡ εἰπούσα ταῦτα ἦτο ἡ Μαρία ἥτις τείνασεν τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἐξηκολούθησε λέγουσα· — Ἄ! τέλος πάντων εἶσαι ἐλεύθερος! δὲν κατάρθωσαν νὰ σὲ κατατρέψουν! Δόξα σοι ὁ Θεός! Δόξα σοι ὁ Θεός! ὦ Θεέ μου! πόσα βάσανα ὑπεφέραμεν καὶ οἱ δύο. Ἐλλιοτ! Ἐλλιοτ! διὰ τί δὲν με ὁμιλεῖς; διὰ τί δὲν με ἀποκρίνεις; ἡ κόρη δὲν εἶναι ἐνοχος τοῦ ἐγκλήματος τοῦ πατρὸς.

Ὁ δὲ Εὐγένιος, νομίζων ὅτι ἠπατᾶτο, τὴν ἰτένιζε σιωπῶν καὶ ἐκστατικῶς.

— Σαῖς εἰσθε, Κυρία Ἄλλορυ!

— Ναί, ἐγώ, ἐγώ Εὐγένιε! εἶμαι ἡ Μαρία! Πόσον εἶσαι ὠχρὸς, πόσον ἀλλαξας! Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ βλέπω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν! τρέμω!

Εἶπε καὶ ἐκάλυψε μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ πρόσωπόν της, καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρευον διὰ τῶν δακτύλων της.

— Μόλις πιστεύω, ἐπανελάθεν ὁ νέος, ὅτι εἰσθε σαῖς ἡ κόρη τοῦ Κ. Ἄλλορυ. Τί θὰ εἰπῇ ὁ πατήρ σας; Καὶ δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἐκατηγορήθη ὡς κλέ-

πτης, καὶ ὅτι τὴν ὥραν αὐτὴν ἀφῆκε τὴν φυλακὴν; Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ ὁμιλῆτε μὲ ἐμέ;

— Νὰ ἐντρέπωμαι! ὦ Ἐλλιοτ! πόσον εἶμαι δυστυχὴς ἐνθυμουμένη ὅτι τὸ αἷμα ἐκείνου τρέχει εἰς τὰς φλέβας μου!

Ὁ Ἐλλιοτ ἐσφίγγε τότε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἥτις, ἐξω φρενῶν σχεδόν, ἐλησμονεῖ τὸν ἐκυτόν της.

— Ἄς ὑπάγωμεν, εἶπε, μαζὶ νὰ τὸν εὐρωμεν, νὰ ζητήσωμεν δικαιοσύνην, ἱκανοποιήσιν. Θὰ σταθῶ πλησίον σου καὶ θὰ σὲ βοηθήσω. Θὰ μᾶς διώξῃ καὶ τοὺς δύο μαζὶ. Δὲν ὑποφέρω πλέον τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου! εἶναι βδελυρός, ἀτιμος. Αὐτὸς ἐσκότωσε τὴν μητέρα μου! Ἄς μᾶς διώξῃ.

Ὁ Ἐλλιοτ ὁμῶς ἀποκρούων τὰς τολμηρὰς ταύτας προτάσεις, ἀπεποιήθη ἐνταυτῷ καὶ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἠθέλησε νὰ βάλῃ εἰς τὰς χεῖράς του ἡ νέα. Καλέσας δὲ ἄμαζαν ἀνεοίβισεν εἰς αὐτὴν τὴν Μαρίαν, καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισεν.

Ὅτε ἡ νέα ἐπανῆλθεν εὗρε θόρυβον μέγαν, διότι ἠγνόουν τί εἶχε γενεῖ. Ὁ πατήρ της καταβλήθεις ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν, καὶ τύφιν ἔχων συνειδητέας, ἐπροσπάθει νὰ λησμονήσῃ τὰ διατρέξαντα ῥοφῶν ἀδιακόπως μαδέραν· ὁ δὲ καπνὸς τοῦ οἴνου ἐθάμβονε τοὺς ὀρθόκλυτους καὶ ἐτάραττε τὸ λογικόν του. Αἶφνης παρουσιασθεῖσα ἐνώπιόν του ἡ Μαρία.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξε, τὸ θυμά σου ἐσώθη!

— Ἄ! Μαρία μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, τοῦ ὅποιου τὰς ἰδέας εἶχε συγχύσει ὁ οἶνος, ἤλθες; Καὶ ποῦ ἦσο τότεν ὥραν; πῶθεν ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν φυλακὴν, κύριε, ἀπεκρίθη, ἀπωθοῦσα τὸν πατέρα της ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν ἀσπασθῇ.

— Ἀπὸ τὴν φυλακὴν! Ἡ λέξις αὕτη ἐφάνη ὅτι διεσκέδατε τὴν μέθην του. Ἡ βιαία ἀναπνοή του ἐπρόδιδε τὴν μεγάλην του ταράχην.

— Ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἔ; ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεσαι;

— Ναί, πάτερ μου! Ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ σὲ δίδω αὐτὸ τὸ ὄνομα; εἰς σέ, κύριε, πόσον ἐνοχον, πόσον ἐγγλεματίαν, πόσον σκληρόν; ἠθέλησες, κύριε, νὰ ἐξοντώσῃς ἓνα ἄθῳον. Ἐσυνώμοσας ἀπανθρώπως ἐναντίον του. Ἐὰν τὸ κατώρθωνες θὰ μ' ἐδίδες σήμερον νεκράν. Καὶ λέγεις ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, καὶ ὅτι εἶσαι πατήρ μου!

Καὶ μὲ τὴν μίαν τῶν χειρῶν της ἐσφίγγε τὸ καῖον μέτωπόν της. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, παρελθόντος τοῦ πρώτου παροξυσμοῦ τῆς ἀγανακτήσεώς της, ἐνόησε τὴν τραχύτητα τῶν λόγων της, ἐνόησε τὴν θέσιν της καὶ ἐφοβήθη. Ὁ δὲ πατήρ, τὸν ὅποιον ἡ ἀπροσδόκητος ὁρμὴ τῆς νέας ἐπανεφέρεν εἰς τὸ λογικόν του, σπικωθείς ἐκλείσει τὴν θύραν. Καὶ δακτυλοδεικτῆσας θρανίον καίμενον μεταξὺ δύο παραθύρων εἶπε: — Κάθησε ἐκεῖ.

Καὶ ἡ Μαρία ἐκάθισεν κλαίουσα.

— Λοιπὸν, εἶπε σταθεῖς ἐμπροσθέν της, ἐτελείωσες; Τί ἔχεις; ἔχασες τὰ λογικά σου; Πῶθεν ἔρχεσαι; ἀποκρίσου· ἀποκρίσου με· τί ἔκαμες;

Εἰς τὰς μετ' ὀργῆς γινόμενας ταύτας ἐρωτήσεις ἡ Μαρία ἀπεκρίνετο κρύπτουσα τὴν κεφα-

λὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της, χύνουσα ἄρθρα δάκρυα καὶ λέγουσα· ὦ θὰ τρελαθῶ! ὦ θὰ τρελαθῶ.

— Τώρα λοιπὸν κλαίεις; ἔ; τώρα κλαίεις, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου μὲ ὕβριζες; τί ἀπέγεινεν ὁ θυμός σου; ποῦ εἶναι ἡ τύση σου αὐθάδεια; Κλαῦσε, κλαῦσε ὅσον θέλεις, καὶ ζήτησέ με γονατιστὴ συγχώρησιν· δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο τι καλῆτερον. Εἰπέ με σὲ παρακαλῶ, κυρία, τί σημαίνουν ὅσα μὲ εἶπες; Ὁ Ἐλλιοτ θυμὰ μου, ὁ Ἐλλιοτ ὁ ὅποιος ἐξέφυγε . . . Εἶσαι ἀχάριστη! παρήκον! Ἐλπίζεις νὰ μὲ φοβίσῃς; ἐλπίζεις ὅτι θὰ μὲ κατορθώσῃς νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν παράλογον ἐπιθυμίαν σου; Θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς ἓνα κλέπτην, ἄνθρωπον οὐτιδανόν, χωρὶς κατὰστασιν καὶ χωρὶς μέλλον; Σὲ γνωρίζω . . . ἤξεύρω τὸν χαρακτήρα σου . . . Θέλεις νὰ μὲ φονεύσῃς . . . Ἐσυνώμοσας μ' ἐκείνον . . . ἐναντίον ἐμοῦ, τοῦ πατρός σου . . .

Τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας ἔρρεον ποταμιθῶν· ἐνθυμήθη τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ πατρός, καὶ κατεβλήθη ἐν ἀκαρεῖ· διὸ ἐγερθεῖσα ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Διὰ τί, Μαρία, ἠρώτησε μὲ τόνον φωνῆς γλυκύτερον, διὰ τί ἐφέρθης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Σέ, σὲ μόνην ἔχω εἰς τὸν κόσμον αὐτόν . . . ἔχασα τὴν μητέρα σου . . . Θέλεις νὰ μ' ἀποθάνῃς; Θέλεις νὰ μὲ κατεκνήσῃς εἰς τὰ γηράματά μου τρελόν, καὶ νὰ μὲ ἰδῇς εἰς τὴν διάκρισιν ὑπηρετῶν ἢ μέσα εἰς φρενοκομεῖον; . . . Καὶ βέβαια, τοῦτο θὰ γίνῃ ἐὰν μὲ ἀπελπίσῃς . . . Ἐλα, κόρη μου, ἔσο πλέον φρόνιμη . . . μὴ ἀνοησίας. Δός με τὸν λόγον σου ὅτι θέλεις παραιτήσῃς αὐτά. Λησμονήσας τὸν ἄθλιον ἐκείνον, τὸν ὅποιον κακὸς δαίμων ἐφερεν ἐμπροσθέν μας· εἶναι προσωπικός μου ἐχθρός· μὲ ἀποστρέφεται· εἶναι ὅλων μας ἐχθρός, τὸ ἤξεύρω. Δὲν σὲ βιάζω νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν Λόρδον Σκάμπλετ, ἐὰν δὲν θέλῃς· μὴν ἀμφισβάλῃς. Ναί, ἀνταί πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶν ἐντιμον συγγένειαν εἶχα κατὰ νοῦν αὐτόν τὸν γάμον· ἀλλὰ καθὼς ἐγὼ παραιτῶ τὸν κόμητα, παραιτῶ καὶ σὺ τὸν ἐλεεινὸν ἐκείνον. Εἶναι ἀνάξιός καὶ σοῦ καὶ ἐμοῦ. Τί εἶναι ἡ οἰκογένειά του; ὁ πατήρ του ἦτον χαρτοπαίκτης, καταχρεωμένος, καὶ ἔγεινεν αὐτόχειρ . . . Καὶ σὺ . . . μὲ τὴν ἀνατροφήν σου, μὲ τὴν κατάστασίν σου, μὲ τὰς ἐλπίδας σου, μὲ τὰ πλούτη τὰ ὅποια ἐσυναξα διὰ μόνην σέ, νὰ ὑπάγῃς νὰ πέσῃς εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ληστοῦ, ὁ ὅποιος σήμερον ἢ αὔριον θ' ἀποθάνῃ εἰς τὴν κρεμάλαν!

Ἐκείνη δὲ ἀτενίσασα τὸν πατέρα της

— Καὶ ὁμῶς, εἶπεν, ἤξεύρατε ὅτι εἶναι ψεῦμα· ὅτι εἶναι ἀθῶος τοῦτο τὸ γνωρίζετε ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Ἄλλορι ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του· ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιωθεῖσα ἐγένετο τρομερά, καὶ ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του ἐδείκνυε πόσον ὠργίζετο διὰ τὴν ἀποτυχίαν. Εἶχεν ἐλπίσει ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ νικήσῃ τὴν ἀπόφασίν της. Ἐνῷ δὲ ἡ Μαρία ἐπροσπάθει νὰ τὸν περιπτυχθῇ ἐκ νέου, αὐτὸς σημάνας ἐντόνως τὸν κώδωνα·

— Είπτε, έκραξε, νά έλθῃ ἡ ὑπηρετίς τῆς κυρίας, διὰ νά τήν μεταφέρῃ εἰς τόν κοιτῶνά της.

Ἡ σκηνή τήν ὁποίαν περιέγραψα ἐπανελαμβάνετο ἐπὶ δύο μῆνας ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Καί ἐτήκετο μὲν καθ' ἑκάστην ἡ Μαρία, ἀλλ' ἡ κλίσις αὐτῆς ἤβξανεν ἀδιακόπως, ἂν καὶ ὁ πατήρ της κατέβαλλε πάντα ἀγῶνα διὰ νά διασκεδάσῃ τήν μελαγχολίαν της. Ποτὲ μὲν ὠδήγει αὐτὴν εἰς τὸ θέατρον, ποτὲ δὲ τήν κατελίμπανεν ὁλομόνυχην. Τὴν ἔφερε δὲ καὶ εἰς τὴν Σκωτίαν· ἀλλ' ὅτεσπανιλοῦ, ἦτο εἴπερ ποτὲ καταβόλημένη καὶ ἀπηλπισμένη. Τὰς περιποιήσεις τοῦ πατρὸς της διεδέχετο ἡ ὀργή του, καὶ τοῦτο ἐξήντι· εἰ μὲν τὰς δυνάμεις της, τὴν εὐστάθειάν της ὅμως οὔτε κἀν νά κλονήσῃ ἔσχευεν.

Ὁ βίος οὗτος, μονότονος μὲν ἐνεκα τῆς ἀδιακόπου λύπης, ποικίλος δὲ διὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους στενοχωρίας, κατέβαλεν ἐπὶ τέλος τὴν νέαν, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της παρεσκεύαζετο νά μεταφέρῃ εἰς τὴν στερεάν. Τὴν τελευταίαν ταύτην δοκιμασίαν μὴ ὑπομένουσα, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀρχαίας ὑπηρετίδος της. Ὅτε δὲ ἔμαθεν ὁ γέρον τὴν φυγὴν, τὴν ὁποίαν ὑποπτεύετο πάντοτε, δὲν ὠργίσθη ἀλλ' εἶπεν· «Ὅπως ἐστρωσεν ἄς κοιμηθῇ!»

Ἐν τοσούτῳ ὁ Ἐλλιοτ χωρὶς πόρους, χωρὶς θέσιν καὶ χωρὶς φίλους ἐταλαινίζετο. Ὁ Ἄλλορν δὲν συγκατένευσε ποτὲ νά δώσῃ, κατὰ τὴν τάξιν, ἀποδεικτικὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ὅμως ἐδημοσιεύθη, ὡς ἔθος, διὰ τῶν ἐφημερίδων ὁ προσεχὴς γάμος· ὁ δὲ πατήρ ὑπέγραψεν ἀπαθῶς τὴν προᾶξιν, δι' ἧς ἐμέλλε νά λάβῃ ἡ θυγάτηρ του τὰς 17 χιλιάδας δραχμῶν τῆς μητρὸς της.

Θλιβερὰ ὑπῆρξεν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου· ὁ ἱερεὺς ἀνέγνωσεν ἐν τάχει τὴν ἀκολουθίαν, τοὺς δὲ νεογμούς οὐδὲ εἰς φίλος συνώδευσεν εἰς τὴν οἰκίαν των. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἀπαίσια ἦσαν αἱ ἀρχαί, δὲν ὑπῆρξαν ὅλως δυστυχῆ τα ἐπικόλουθα. Τῆς εὐτυχίας ἡ πηγὴ ἦτο ἐντὸς τῆς καρδίας τῶν δύο νέων. Ὑπείκων εἰς γενναῖον αἶσθημα τὸ ὁποῖον δὲν ἀμείβει ὁ κόσμος διότι οὔτε ἐννοεῖ, ὁ Ἐλλιοτ δὲν ᾔθλησε νά καταδιώξῃ, ὡς εἶχε δίκαιον, τὸν πειθερόν του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε συκοφαντήσει τόσον ἀγενῶς, καὶ ἐγκαλέσει ὡς κακοῦργον. Δικηγόροι τινές, μάρτυρες τῆς δίκης, ἐπροσπάθησαν νά τὸν πείσωσιν ὅτι ἔχρεώσται καὶ εἰς ἑαυτόν, καὶ εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ὑπαρξίν τῆς γυναικὸς του νά ἐνεργήσῃ τὴν καταδίωξιν ταύτην, ἐξ ἧς οὐ μόνον θ' ἀπέπλυε τὴν κηλίδαν τὴν ὁποίαν ᾔνείλησαν νά προστρίψωσιν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ σημαντικωτάτην χρηματικὴν ἀποζημίωσιν θά ἐπιτύγχανε. Πλὴν τούτου, πιθανόν ἦτο, διὰ νά μὴ διαδοθῇ τὸ σκάνδαλον, νά προλάβῃ αὐτὸ ὁ Ἄλλορν δι' ἐπωφελοῦς τινος συμβιβασμοῦ· ἄλλος ἀντὶ τοῦ Ἐλλιοτ ᾔθελεν ἀποσπάσει οὐχὶ ἀπὸ τὴν μεταμέλειαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν βάνυσσον ψυχὴν τοῦ Ἄλλορν τὴν παρουσίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἑλλειψὶς ἐμέλλε νά καταδυσανίσῃ τοὺς δύο νέους. Ὁ Ἐλλιοτ ὅμως θεωρῶν ἀγενῆ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, καὶ ἀγενεστέραν τὴν

κερδοσκοπίαν, ἔλαβεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν δικηγόρον ὅλα τὰ ἐγγράφα του, καὶ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὸν Ἄλλορν.

Κύριε!

Ἐν τι μόνον ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἡ θυγάτηρ σας εἶναι σύζυγός μου· τὴν εὐτυχίαν μου, ὅμως συγκερᾷ δυστυχῶς ἡ ἰδέα ὅτι σὰς ἐλύπησεν. Ἐπειδὴ οἱ περὶ τῆς θυγατρὸς σας σκοποὶ ἐμαχταιώθησαν καὶ ἐφεύσθησαν αἱ ἐλπίδες σας, ἐννοῶ τὴν κατ' ἐμοῦ ὀργὴν σας· θὰ μ' ἐθεωρήτατε ὡς ποταπὸν ῥαδιοῦργον, ἀνανδρον, καὶ ἐπὶ ἰδιοτελεῖ σκοπῶ παγιδεύσαντα τὴν ἀθῶν καρδίαν νέας ἀθώας. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε δίκαιον, ὅλη μου ἡ διαγωγὴ ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον. Ἐνεκα τῆς ὀργῆς σας ἀπεφασίσατε νά μὲ ἐξολοθρεύετε· μ' ἐσυκοφαντήσατε, κύριε· ἀλλὰ σὰς συγχωρῶ. Μὲ συμβουλεύουσι νά σὰς ἐγκαλέσω· μὲ βεβαιούσι (καὶ δὲν ἀμφισβῆλλω) ὅτι ἡ καταδίωξις, οὐ μόνον θὰ σὰς ἀτιμάσῃ, ἀλλὰ καὶ χρηματικῶς θὰ σὰς ζημιώσῃ πρὸς ὠφέλειάν μου· ἐγὼ ὅμως, κύριε, δὲν τὸ ἀποφασίζω, ἐνθυμούμενος ὅτι εἴθε πατήρ τῆς Μαρίας. Λησμονῶ λοιπὸν τὰ διατρέξαντα, ἐλπίζων ὅτι θέλετε τὰ λησμονῆσαι καὶ ὑμεῖς, ὅτι θὰ ὁμολογήσετε τὴν εὐθύτητά μου, καὶ ὅτι θ' ἀποδώσετε εἰς τὴν Μαρίαν, δὲν λέγω τὴν περιουσίαν τῆς ὁποίας εἴθε μόνος κύριος, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην σας, τῆς ὁποίας εἶναι ἀξία, καὶ τὰ πατρικὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα λυπεῖται ἐγκαρδίως ὅτι ἐστερήθη. Ἐχω τὴν τιμὴν, κλ.

» ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΕΛΛΙΟΤ. »

Λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ Ἄλλορν τὴν ἔσχισε μετ' ὀργῆς, καὶ τὴν ἀνταπέστειλεν εἰς τοὺς νέους διὰ τοῦ ταχυδρομείου· δύο δὲ ἡμέρας ἔπειτα ἡ Μαρία ἔλαβε τὴν ἐπρημένην εἰδοποίησιν παρὰ τοῦ δικηγόρου τοῦ πατρὸς της·

«Κυρία!

» Μὲ λύπην σὰς εἰδοποιῶ ὅτι ὁ Κ. Ἄλλορν ἀπεφάτισε νά κόψῃ πᾶσαν σχέσιν μὲ ὑμᾶς καὶ μετὰ τοῦ συζύγου σας· τὴν δὲ ἀπόφασίν του ταύτην, λέγει, δικαιολογεῖ ἡ πρὸς αὐτόν ἀγνωμοσύνη σας. Μηνύσατέ με, παρακαλῶ, ποῖα πράγματα ἀνήκοντα εἰς ὑμᾶς θέλετε νά λάβετε ἀπὸ τὴν πατρικὴν σας οἰκίαν, καὶ θὰ σὰς σταλῶσιν ἀμέσως. Σὰς παρακαλῶ πρὸς τούτοις νά μὴ με λυπήσετε ζητοῦσα νά μὲ ἰδῆτε, τὸ ὁποῖον ἄλλως θὰ εἶναι πάντῃ ἀνώφελές, καὶ νά πιστεύετε ὅτι αἰσθάνομαι εὐλαβῆς θλίψιν ἀναγκαζόμενος νά γίνω διερμηνεὺς τῆς θαλήσεως τοῦ Κ. πατρὸς σας. Ἐχω, κλ. »

Τατέλεσται λοιπὸν! οὐδεμία πλέον ἐλπίς! Μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἔγραψεν ἡ Μαρία τὴν σημεῖωσιν τῶν ὀλίγων πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νά ζητήσῃ. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἐπεθύμησε νά λάβῃ καὶ τὸ κυνάριον τῆς τῶ ὁποῖον ὑπερηγάπα· ἀλλ' ὁ πατήρ της τὸ εἶχε φανεύσει τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶχε φέγει ἡ θυγάτηρ του· τοῦτο μαθεύσα, ἂν καὶ μικρὸν ἦτο τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἔειλασεν ὅμως πικρῶς, νομίζοντα ὅτι ἐστερήθη καὶ τὸν τελευταῖον πατρικὸν φίλον. Τὸ

ταλαιπώρον εκείνο κυνάριον, είχε τοςάκις καθίσει εἰς τὰ γόνατά της ὅτε ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν κατέλειπον! Τοςάκις διεσκέδασε σχεδὸν τὴν μελαγχολίαν της μὲ τὰ πηδήματα καὶ τὰς περιποιήσεις του, ἐνῷ μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔκλειε μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ λόρδου Σκᾶμπλετ!

Ὁ Ἐλλιοτ ἐν τοςούτῳ ἐλάτρευεν ἀπὸ καρδίας τὴν Μαρίαν, τοῦ ὁλέθρου τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο ὁ ἀκούσιος αἷτιος· ἡ μεγίστη θυσία τὴν ὁποίαν ἔλαβε χάριν αὐτοῦ ἦτο ἀδιακόπως παρούσα εἰς τὴν μνήμην του. Ἀδιακόπως ἐπροσπάθει νὰ διδῇ εἰς αὐτὴν ἀποδείξεις τῆς διαπύρου ἀγάπης του, ἀποδείξεις μὴ θεραπευούσας μὲν τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, συγκερῶσας ὁμῶς τὰς πικρίας αὐτοῦ. Ἐνοικίασε μικρὰν μὲν ἀλλ' ἀνετον κατοικίαν, καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ παρακλήσεις εὔρε θέσιν γραφῆς εἰς τραπεζιτικὸν κατάστημα, καὶ μισθὸν 2500 δραχμῶν, εὐτελῆ μὲν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐπαρκούντα εἰς τὰς μάλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας τῆς πτωχείας. Ἐκτοτα ἐφάνησαν ζῶντες ὁποσοῦν ἐν ἀνέσει. Δὲν λέγω ὡς οἱ μυθιστοριογράφοι ὅτι ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς, ἢ ὅτι ἔζων μὲ μόνην τὴν ἀμοιβαίαν κλίσιν των· ἐξ ἐναντίας, αἱ καθημεριναὶ πληγαὶ τῆς πτωχείας προξενούσι πόνον διπλάσιον ὅσας πᾶσχουσιν ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους συγκεντρώνομεν ὅλην μας τὴν ἀγάπην. Τελεία εὐδαιμονία ἐν τῇ δυστυχίᾳ δὲν ὑπάρχει· εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τοῦλάχιστον εἶναι ἄγνωστος, ἂν καὶ οἱ γράφοντες τὴν ἐπινοῶσι. Τὴν βαθεῖαν λύπην εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἄλλορ κατεδίκατε τὴν θυγατέρα του διεδέχθη κατ' ἀρχῆς ἀδιάκοπος μελαγχολία καὶ μετὰ ταῦτα ἀπόρρησις καὶ καρτερία. Μὲ τοιαύτην δὲ ἀπλότητα καὶ τοιαύτην δραστηριότητα ἐνήργει. ἐντὸς τῆς εὐτελοῦς ἐκείνης σφαίρας, τὰ νέα καθήκοντά της, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἀνετράφη διὰ νὰ ζῇ ἐν πτωχείᾳ. Τὸ ἐσπέρας, ὅτε ὁ σύζυγός της ἐπκνήρχετο ἀπὸ τὸ γραφεῖον, ἐπέρων ὥρας ἀληθῶς εὐδαιμόνας εἰς τὸ εὐτελεῖς δωμάτιον, πλησίον εἰς τὴν ταπεινὴν ἐστίαν των. Ἐκεῖνος ἀνεγίνωσκεν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπαιζεν αὐλόν, ἡ δὲ Μαρία ἐκέντει ἢ ἐρρίκπεν. Ἠγάπων τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, καὶ τὸ ἐσύγκρινον, φαιδροπρόσωποι σχεδόν, μὲ τοὺς πλουσίους θαλάμους τῶν ὁποίων οἱ στολισμοὶ δὲν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν Μαρίαν τοςάκτας καὶ τοιαύτας λύπας, ἢ καὶ μὲ τὴν φυλακὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της εἶχε στείλει τὸν Εὐγένιον. Καὶ οὕτω σταλαγμοὶ τινες ἀληθοῦς εὐτυχίας ἐπιπτον εἰς τὸ πικρὸν ποτήριον τῶν θλίψεων των. Ἦσαν ἀμοιβαίως δημιουργοὶ τῆς εὐτυχίας ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τῶσης ἀπομονώσεως καὶ παντελοῦς αὐτῶν ἐγκαταλείψεως, ἐπλάσαν βίον εἰδικόν, βίον δύο ὄντων, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ μόνον ἤσθάνοντο καὶ ἐξετίμων. Μικρὸς περίπατος εἰς τινὰ κήπον, μετὰ τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας, ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς ἡδονικωτάτη ἀνάπαυσις. Ἐνίοτε ἡ Μαρία ἀπῆντα τὸν πατέρα της, φερόμενον σχεδόν ἐναέριον ἀπὸ τοὺς γὰρους ἵππους τοῦ ὀχήματος, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ καθημένη ἄλλοτε μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ της κυναρίου, εἶλκεν τὰ βλέμ-

ματα τῶν ἄλλων· ἀλλὰ φεῦ! τὴν γαλήνην ταύτην ὁποῖς τρικυμία ἐμελλε νὰ διαδεχθῇ!

Ὅτε ἐγέννησεν παιδίον ἐδοκίμασαν πάλιν νὰ κάμψωσι τὸν τρομερὸν Ἄλλορ· ἀλλὰ ἔλαβον ὀπίσω τὴν ἐπιστολὴν των ἐσφραγισμένην ὡς εἶχε σταλεῖ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τῶν ὑπηρετῶν εἶπε πρὸς τὸν Ἄλλορ ὅτι ἡ κόρη του ἐγέννησεν υἱόν, τὸν ἐδίωξεν ἀμέσως. Καὶ ὁμῶς δὲν ἀπεθάρρυνθη ἡ Μαρία· ἐλθοῦσα μόνη εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἔδωκεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν θυρωρόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπεστράφη. Καὶ δὲν παρεπενέθη μὲν ἡ ταλαιπώρος, ἀλλ' ἐνίοτε ὁ Ἐλλιοτ ἐβλάπε δάκρυ τῆς μητρὸς πίπτον εἰς τὴν παρειᾶν τοῦ μικροῦ Ἑρρίκου.

Περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου, ὅτε εἶχεν ἀπογαλακτῆται τὸν υἱόν της, ἐπερίμενε μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν Εὐγένιον, ὅστις συνήθως ἤρχετο περὶ τὴν ἔκτην ὥραν διὰ νὰ γευθῇ καὶ ὁμῶς ἐσήμανον ἑπτὰ, καὶ μετ' ὀλίγον ὁκτὼ ὥραι, καὶ αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο. Ἡ καρδιά τῆς ταλαιπώρου Μαρίας ἐπάλλε δεινῶς, καὶ τρέχοντα τεταραγμένα ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὴν θύραν, καὶ ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὸ μικρὸν μαγειρεῖον ὅπου μόνη ἠτοίμαζε τὸ γεῦμα, περιέφερεν ἔντρομος τὰ βλέμματά της· ἡ ἀργοπορία τοῦ συζύγου της ἦτο ἀληθὴς βάσανος. Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἐνῷ τὸ βρέφος ἐκοιμήτο, ἄμαξά ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ κατέβη ἀνθρωπὸς τις φορῶν μαῦρα, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησε καὶ δεύτερος. Περίτρομος ἡ Μαρία κατέβη μὲ ταχύτητα. καὶ εἶδε τὸν σύζυγόν της φερόμενον ὑπὸ δύο, οἱ ὁποῖοι ἐνευσαν πρὸς αὐτὴν νὰ σιωπήσῃ. «Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, σχεδὸν τίποτε. Τοιαῦτα περιστατικὰ συμβαίνουν καθ' ἡμέραν εἰς τὸ Λονδίνον. » Ἀπέθεσκν τὸν Ἐλλιοτ εἰς τὴν κλίνην του, καὶ εἰς τῶν δύο μαυροφόρων ἔτρεξεν εἰς ἀναζήτησιν ἱατροῦ. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἱατρός καὶ ἐπισκερθεὶς τὸν πκθόντα εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν του, ὅτι καὶ μὲν δεινὸν εἶναι τὸ παθημα, ὅτι ὁμῶς δὲν φαίνεται ἐπικίνδυνον πρὸς τὸ παρόν· πιθκνῶτατον μόνον νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἐπακόλουθα εἰς τὸ μέλλον.

Ἰδοὺ δὲ τί εἶχε συμβῇ

Ὁ Εὐγένιος Ἐλλιοτ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον, καὶ σπεύδων νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον τῆς συζύγου του, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ τρέχων εἰς τὸ ἀντικρὺ πεζοδρόμιον· ἀλλ' ὄχημα ταχυδρομικὸν ἐρχόμενον μετὰ μεγίστης σπουδῆς τὸν ἀνέτρεψε· πρὶν δὲ προσθᾶσῃ ὁ ἡνίοχος νὰ ἀναχαιτίσῃ τοὺς ἵππους, αὐτοὶ τὸν εἶχον πκτῆσει. Δύο τῶν διαδκτῶν τὸν ἀνεσήκωσαν· ὁ εἰς ἦτο βουλευτῆς καὶ ὁ ἄλλος ἱατρός. Καὶ καλέσαντες ἄμαξαν τὸν μετέφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐνός, διότι ὡς λειποθυμήτας ὁ Εὐγένιος δὲν ἐδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ· ἀφοῦ δὲ ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσας του εἶπε ποῦ ἔκειτο ἡ οἰκία του, καὶ μετὰ δύο ὥρας τὸν ἔφεραν εἰς αὐτήν.

Ἡ διάγνωσις τοῦ ἱατροῦ ἀλήθευσε· τρεῖς μῆνας ἔμειναν εἰς τὴν κλίνην κατὰκοιτος· περὶ τὸ τέλος δὲ αὐτῶν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ καταστήματος εἰς ὃ εἰργάζετο, ἔπειλόν αὐτῷ εὐγενεστάτην ἐπιστολήν, δι' ἧς ἔλεγον ὅτι ἐλυποῦντο μὲν εἰς ἄκρον διὰ τὸ

δυστύχημά του, ὅτι ὁμῶς ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ τὸν ἀντικακαστήσωσι, διότι, ὡς ἐμάνθανον, δὲν ἦτο ἐλπίς νὰ ἀναλάβῃ ταχέως τὰ χρέη του. Ἀπέστειλον δὲ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοὺς καθυστεροῦντας μισθοὺς τῶν τριῶν μηνῶν, ὡς καὶ μίαν ἔτι τριμηνίαν. Ἐννοεῖται πόσον τοῦτο κατελύπησε τοὺς δύο νέους· ὁ δὲ ἰατρός τοὺς ἐλύπησεν ἔτι μᾶλλον εἰπὼν ὅτι τὸ νόσημα τοῦ νέου θὰ πῦξανε ἐπικινδύνως ἐὰν ἀνελάμβανε τότε τὴν ἐργασίαν. Ἡ Κ. Ἑλλιοτ δεικνύουσα, ὡς συνήθως αἱ γυναῖκες εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις, πολλὴν γεννικιότητα, μετέβη εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου ἔλαβε χιλίας πεντακοσίας δραχμὰς ἐκ τῶν ὀλίγων μητρικῶν τῆς χρημάτων. Πρῶτον τοῦτο βῆμα πρὸς τὸν ὁλοθρόν των!

Ἐπλήρωσεν ἔξοδά τινὰ γενόμενα ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀνδρός της, ἀναβαίνοντα μέχρις ἑνεακοσίων δραχμῶν, καὶ καταβυλῶσα καὶ λύπην καὶ φόβους ἠσχολήθη εἰς τὴν περίθαλψιν αὐτοῦ. Ἐννοῦσα δὲ ὅτι ἐὰν ὁ σύζυγός της ἐμάντανε τί διέτρεχεν εἰς τὴν καρδίαν της, θὰ ἐδιπλασιαζέτο τὸ δυστύχημά του, οὐ μόνον κατέπεινε τὰ δάκρυά της, ἀλλὰ καὶ εὐθυμος ἐφαίνετο. Διὰ τὴν ἀποφύγην δὲ τὴν ἀδυσσασίαν τῶν δανείων, καὶ νὰ μὴ ἐλαττόνη ἀδιακόπως τὸ εὐτελὲς κεφάλαιόν της, μετῆρχετο μεγίστην οἰκονομίαν. Ποσάκις τὴν ἐπέπληττεν ἐκεῖνος

μὴ θέλουσαν νὰ συμμεθέξῃ καὶ αὐτὴ τοῦ καλοῦ οἴνου καὶ τῶν καλῶν φαγητῶν τὰ ὅποια διώριζεν αὐτῇ ὁ ἰατρός! Ἐν τασοῦτῃ ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του μικρὸν κατὰ μικρὸν, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἰατρός ἐδεδείκνυτο ὅτι ἐὰν ἀναλάβῃ καὶ τὰς πρώτας τοῦ ἐργασίας θὰ πάθῃ ὑποτροπὴν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ ἐντὸς τῆς οἰκίας του εἰς γραφικὰς ἐργασίας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετρίαν ἀντιμισθίαν ἐζήτει καὶ ἀκριδέστατος ἦτο, εὗρεν εὐκόλως ἔργα τινά· ἀλλὰ ὤ! ἐνὸς μηνὸς ἐργασία τὸν κατήντησεν ἀνίκανον ἐπὶ ἑν ἔτος. Ἀπελπισία τότε ἐκυρίευσεν καὶ τοὺς δύο. Ἡ Μαρία ἐπανελάβε τὰς παρακλήσεις πρὸς τὸν πατέρα της. Πολλάκις τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἡ καὶ ἀλλοῦ· ἀλλὰ μόλις τὴν ἔδωκε καὶ τὴν ἀπέφευγεν ὡς ὀχληρὸν ἐπαίτην. Μετὰ τὴν φυγὴν τῆς Μαρίας ὁ φύσει στρυφνὸς χαρακτήρ του ἔγινε στρυφνότερος· συγχρόνως δὲ καὶ τινες ἐπιχειρήσεις ἀποτυχοῦσαι, ἴσως δὲ καὶ ἡ τύφισ τοῦ συνειδότος του, τὸν κατέστησαν μισητὸν πρὸς πάντας τοὺς πλησιάζοντάς αὐτόν. Ἡ παραλυτικὴ θεία εἶχε στερηθῇ τὸ λογικόν της, καὶ νέκ τις οἰκονόμος, ἐξαδέλφη τοῦ Ἄλλου, ἐλθοῦσα ἀνέλαβε τὴν διαίτησιν τῆς οἰκίας του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ

Κατὰ τὸ Γ' ἔτος αὐτῆς.

—000—

Ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἀ. Ρ. Παγκαθῆς, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου.
2. Κ. Παπαρήγγουλος, " "
3. Γ. Α. Σοῦτσος, " "
4. Π. Καλλιγὰς, " "
5. Κ. Φρακίτης, " "
6. Θ. Ὀρφακίδης, " "
7. Σ. Λάνδερρ, " "
8. Κ. Ν. Κωστής, ὑφηγ. " "
9. Σπ. Χαμπέλιος.
10. Ν. Χαρίπολος.
11. Παῦλος Λάμπρος.
12. Γ. Γ. Παπαδόπουλος.
13. Ἀγ. Σ. Βλάχος.
14. Γ. Παράσχος.
15. Γ. Δεκιγιάλλας ἰατρός.
16. Ἐμ. Κρητικίδης, κλπ.

Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἀγγελικὴ Βαρθ. Πάλλη, ἐν Ἰταλίᾳ.
2. Π. Α. Βράλλας, ἐν Κερκύρᾳ.
3. Brunet de Presle, Ἀκαδημαϊκὸς ἐν Γαλλίᾳ.
4. Πατὴρ Νερούτσος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.
5. Δ. Ν. Μπότσας, ἐν Ἀμερικῇ.
6. Χ. Παρμενίδης ἐν Ἀγγλίᾳ.
7. Γ. Σακελλίω, ἐν Πάτρῳ.
8. Γ. Ἀριστείδης, ἐν Λάσδω.
9. Κ. Ράμπος, ἐν Σάμῳ.
10. Γ. Δ. Πέκκος, ἐν Κερκύρᾳ.
11. Ν. Κοναμένος, ὁμ. κλπ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ. ΤΟΜΟΥ.